

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, Καλή Ανάσταση!

Φτιάσαμε και στο Πάσχα και μόνο οι θύμψεις μας φέρνουν σε κείνη την ατμόσφαιρα της πασχαλινής προετοιμασίας, της πένθιμης για τις ημέρες των παθών και της γιορταστικής μετά την Ανάσταση. Πώς χρωματίζεται η ζωή με αυτές τις επετείες, με τους εκκλησιασμούς και τα έθιμα! Γιατί δεν είναι μόνο η θρησκευτικότητα που δίνει τη σημαντικότητα στις ημέρες, είναι και η εποχή που ομορφαίνει και αξιολογεί τα μηνύματα.

Το μεγαλείο της Αγάπης, που φτάνει να συγχωράει κι απ' το σταυρό, τη νίκη της ζωής, την αναγέννηση της Φύσης. Είναι και τα δρώμενα στο ιστορικό των Παθών που καθρεφτίζουν και εκφράζουν τον "άνθρωπο". Την υποδοχή που γίνεται άρνηση, την προδοσία του μαθητή, την αφοσίωση των γυναικών, τον ευσχήμονα Ιωσήφ, την άρνηση του Πέτρου, τη συμπεριφορά τόσων ανθρώπων που γίνονται διδάγματα και παραδείγματα, χριστιανικό κήρυγμα. Σπουδή στην ανθρωπινή φύση, καταστάσεις που έχουν θέση και χθες και σήμερα και όσο υπάρχουν άνθρωποι. Ο Πιλάτος, ο ισχυρός αξιωματούχος που φοβάται να πάρει ευθύνη, το ιερατείο που πρωταγωνιστεί στην όλη εξέλιξη, χωρίς να φαίνεται, χωρίς να πρωταγωνιστεί φανερά. Ο όχλος που από την πανηγυρική υποδοχή γίνεται κατηγορος σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα. Και τέλος, οι οπαδοί, οι πιστοί ακόλουθοι, οι μαθητές που εξαφανίζονται και κρύβονται τρομοκρατημένοι.

Μπορείτε να τα παραβάλλετε με γεγονότα άλλων εποχών, αλλά και των καιρών μας;

Το Πάσχα για εμάς είναι η μεγαλύτερη γιορτή γιατί εκφράζει περισσότερο τη Χριστιανοσύνη και την παράδοση. Και το εύχομαι για όλους ειρηνικό και χαρούμενο. Έχουμε όμως κι άλλες εκδηλώσεις κοινωνικές. Τελείωσε το Φεστιβάλ της Κοινότητας, είδαμε και ένα ωραίο θεατρικό στο Μπέλμορ από το θεατρικό Συγκροτήμα του Άκν Καστελλορίου, ένα προτότυπο και χαριτωμένο έργο, αλλά δεν κάνουμε ρεπορτάζ, το είπαμε κι άλλοτε αυτά είναι για τους δημοσιογράφους. Κι είχαμε και έχουμε και πολλούς χορούς Συλλόγων και Αδελφοτήτων, ανάμεσα στους οποίους ξεχωρίζει της Κρητικής Πατρίδας με την ερχόμενη εκδήλωση της μάχης της Κρήτης, που σχετίζεται με τον εορτασμό της ANZAC DAY.

Μεγάλη ημέρα για την Αυστραλία, πολλά τα θύματα του Πρώτου Παγκόσμιου Πολέμου και προπαντός στην Καλλίπολη το 1915. Μνημόσυνο η μέρα αυτή κι έρχεται κοντά και η επέτειος της μάχης της Κρήτης.

Όμως δίπλα στο μνημόσυνο η μέρα αυτή έχει και μια μεγάλη ιστορική σημασία.

Ήταν η πρώτη φορά που η Αυστραλία παρουσιάστηκε στον κόσμο σαν ανεξάρτητο, συγκροτημένο Κράτος. Γνωστή η ιστορία, γνωστό το ξεκίνημα, οργανώθηκε σαν κράτος από Αποικία το 1901 και το 1915 έλαβε μέρος στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο σαν ανεξάρτητο Κράτος, μέλος της Βρετανικής Κοινοπολιτείας - Αυτοκρατορίας. Δεν είναι μακράων και φορτωμένη δάφνες η ιστορία της Αυστραλίας, αλλά ενδιαφέρουσα αν σκεφτεί κανείς τις φυσικές αντιξοότητες, την μη αναγνώριση το ντόπιου πληθυσμού, τις δύσκολες κλιματολογικές συνθήκες και την οργάνωση, μέσα σε διακόσια χρόνια, μιας σύγχρονης προοδευτικής χώρας, με την συνεισφορά των ιθαγενών, μια χώρα που την βρήκαμε προοδευτική κι ευημερούσα, που της ευχόμαστε ένα λαμπρό μέλλον, λυτρωμένη από οικονομικές κρίσεις και πολέμους.

Και κάτι σημαντικό, έτσι σαν χαιρετισμό στους εορτασμούς έχουμε στην πόλη μας αντιπροσωπεία από την Πατρίδα, λεβέντες από την προεδρική φρουρά που τους χαρήκαμε στις εκδηλώσεις που έδωσαν το παρών.

Και να παρηγορηθούμε για την εκκλησιαστική και οικογενειακή μας μόνο χαρά της Λαμπρής και να θυμηθούμε ότι ζήσαμε κι άλλες χειρότερες με μοναξιά και προσπάθειες - δεν μ' αρέσει να πω αγώνες. Και το ποιηματάκι, βγαλμένο από κείνους τους καιρούς από εκείνες τις στερήσεις και τις προσφορές.

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΕΙΑΣ

*Το φουστάνι που σου 'στειλα
το γκρενά, αδελφή μου
το 'φαίναν η αγάπη μου
κι η μοναξιά κι η πίκρα.*

*Να μην το βάλεις τη Λαμπρή
μόνο στον Εσταυρωμένο
και στην Αποκαθίλωση
όταν θα μεταλάβεις.*

*Το γκρενά το φουστάνι σου
να το βάλεις στα Πάθη.*

*Είναι κόπος και δάκρυα
και ιδρώτας κι αγάπη.*

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Πολύ με συγκίνησε το ποίημά σου σήμερα, γιατί με λίγες λέξεις καταγράφεις την μοναξιά και την πίκρα, τον κόπο, τα δάκρυα και τον ιδρώτα των μεταναστών της γενιάς μας. Αν και ήμουν από τους λίγους τυχερούς που μεταναστεύσαμε οικογενειακά, έζησα από κοντά όλα αυτά που περιγράφεις και πόνεσα μαζί με αυτούς που βρέθηκαν μόνοι σε μια ξένη χώρα και τους έπνιγε η νοσταλγία, ο φόβος για το αύριο και η ανάγκη για συντροφιά. Επειδή μιλούσα Αγγλικά τους βοηθήσαμε με τον πατέρα μου εθελοντικά με το The Good Neighbour Council να

βρουν δουλειά, να πάνε στο γιατρό, τους επισκεπτόμασταν στα νοσοκομεία όταν δεν είχαν συγγενείς και φίλους.

Το Πάσχα, με τον τότε γραμματέα της Κοινότητας Αντελάντ πριν την αποσκίρτηση, Σταύρο Κουσαδία, γεμίζαμε το αυτοκίνητο με κουλούρια και κόκκινα αυγά για να τα μοιράσουμε στους συμπατριώτες μας και άλλους Ορθόδοξους στα ψυχιατρεία και εκεί να δεις συγκίνηση και κλάμα, αλλά και χαρά μεγάλη όταν μας έβλεπαν. Τα ψυχολογικά προβλήματα της γενιάς μας είναι ένα μεγάλο κεφάλαιο στην ιστορία του Ελληνισμού στους Αντίποδες που το κρύβουμε, ενώ θα πρέπει να είχε καταγραφεί όπως καταγράφουμε τις μεγάλες επιτυχίες μας.

Στην Αλεξάνδρεια, ίσως επειδή η μάνα μου έμεινε ορφανή τριών χρόνων όταν ο πατέρας της πνίγηκε στη Σύμη, στην οικογένειά μας τιμούσαμε την Μεγάλη Παρασκευή περισσότερο από το Πάσχα. Νομίζω πως το έχω ξαναγράψει ότι μάς ξυπνούσε και μάς έδινε να πούμε ένα κουταλάκι ξύδι «επειδή το ήπιε και ο Χριστός» και φυσικά μεσημεριανό ήταν πάντα φακές νερόβραστες με ξύδι. Όταν έγινα πρόσκοπος και με την ομάδα μου υπηρετούσαμε στον Άγιο Σάββα για να τηρούμε την τάξη, έφευγα το πρωί με τον αδερφό μου και γυρίζαμε αργά το απόγευμα μετά την περιφορά του Επιταφίου και θα ήθελα να τονίσω πως συμμετείχε άγλημα του αιγυπτιακού στρατού και οι αστυνομικοί έκλειναν κεντρικούς δρόμους, ενώ από τα παράθυρα και μπαλκόνια ράντιζαν με λουλουδία.

Το πρόβλημά μας σαν πρόσκοποι ήταν οι συμπάροικοι που προσπαθούσαν να διασπάσουν την αλυσίδα με τα σώματά μας για να προστατεύσουμε τον Επιτάφιο, τον Πατριάρχη, τους ψάλτες κλπ. από τον συνωτισμό. Εφταναν στο σημείο να μάς τοιμούν για να «λύσουμε ζυγούς», αλλά για μάς ήταν ένα παιχνίδι, μια περιπέτεια η προσπάθεια ν' αντισταθούμε στο σπρώξιμο.

Εγώ πιστεύω πως η Ανάσταση για μας

τους Αλεξανδρινούς δεν είχε να κάνει με την Ανοιξη επειδή ζούσαμε σε πολυκατοικίες και μακριά από την ύπαιθρο, αλλά με την ιστορία του Έθνους μας που πολλές φορές «αναστήθηκε», αλλά και την ίδια τη ζωή μας που πολλές φορές μας βασάνισε βάνουσα, αλλά μπορέσαμε να σηκωθούμε να γειάσουμε τις πληγές μας και να επιβιώσουμε. Γι' αυτό είμαι σίγουρος πως και αυτή τη φορά η πατρίδα μας θ' αντέξει τον Γολγοθά της και θ' «αναστηθεί» και αυτοί που δεν το πιστεύουν είναι ανιστόρητοι, ή υπερβολικά απαισιόδοχοι.

Την πρώτη φορά που γιορτάσαμε την Anzac Day και επειδή δεν γνώριζα την ιστορία της Αυστραλίας, μου φάνηκε παράξενο πως οι Αυστραλοί γιόρταζαν μια μεγάλη πολεμική καταστροφή, ενώ πολύ σωστά τιμούν τους νεκρούς τους και όλους τους πολεμιστούς στους πολέμους για την ελευθερία και τη δημοκρατία. Οι παρελάσεις στην Anzac Day δεν τιμούν τον πόλεμο, αλλά τα θύματά του και στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο σκοτώθηκαν και τραυματίστηκαν εκατομμύρια άνθρωποι. Όμως, ο άνθρωπος δεν διδάσκεται από τα λάθη του, ή μήπως η βαρβαρότητα είναι στα γονίδια του; Σχεδόν 25 χρόνια αργότερα, πάλι οι Γερμανοί βύθισαν την Ευρώπη σε μια τεράστια λίμνη αίματος στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και μέχρι σήμερα η ανθρωπότητα υποφέρει υπάρχουν άρχοντες τέρατα που στέλνουν τα παιδιά μας να σκοτωθούν, όχι για την ελευθερία και την δημοκρατία, αλλά για τα πετρέλαια, για να κατακτήσουν άλλες χώρες, για να κρατηθούν στην εξουσία και δεν συμμαζεύεται. Ούφ, πάλι αγανάκτησα μεγαλοβδοματιάτικα, αλλά για μένα ο πόλεμος είναι κατάρα και προβολή για τον ανθρωπισμό.

Όμως, δεν πρέπει να παραβλέπουμε το γεγονός ότι τα μεγαλύτερα εγκλήματα εναντίον της ανθρωπότητας διέπραξαν χριστιανοί που υποτίθεται ότι πιστεύουν στην διδασκαλία του γλυκύτατου Ιησού....